

Het was weldra algemeen bekend dat Alan Wainwright op een barre winternacht zelfmoord had gepleegd, een daad die zijn familie en kennissenkring in gelijke mate verblijdde en ontstelde. Afgezien van zijn lichte hartkwaal had men de drieënzestigjarige weduwnaar beschouwd als iemand die te benijden was. Zijn echtgenote was na een moeizaam huwelijk al jaren eerder overleden en had zodoende haar man respijt gegeven om, weliswaar laat, maar met hernieuwde energie, een aangenaam vrijgezellenbestaan te kunnen leiden. En iedereen wist natuurlijk dat hij multimiljonair was.

Hij had meer dan dertig jaar aan het hoofd gestaan van Wainwright Enterprises, een enorm conglomeraat van bedrijven, een van de meest succesvolle in de regio. Hij verdeelde zijn vrije tijd tussen zijn landgoederen in Schotland en op de Caribische Eilanden. Het familielandgoed, Wainwright Hall, strekte zich uit over honderden hectaren met buitengewoon productieve land- en bosbouwgronden in Sussex. Zijn plotselinge dood was een onverwachte klap voor het bedrijf en creëerde voor de verwachtingsvolle familie de kans op een erfenis, die wel eens flink zou kunnen uitvallen. Zij maakten zich niet zo druk als ze misschien wel hadden moeten doen over de vraag wat toch de reden kon zijn geweest dat Alan Wainwright zich zonder waarschuwing of verklaring van het leven had beroofd.

Twee weken na de ontdekking van het lijk zat Alexander Wainwright-Smith, neef van de overledene, met zijn kersverse vrouw Sally in het kantoor van de notaris te wachten tot het testament van oom Alan zou worden voorgelezen. Zij hadden bescheiden twee rechte stoelen in de verste hoek uitgekozen en de comfortabele stoelen met de lederen bekleding overgelaten aan de achterwerken van de meer vooraanstaande familieleden. Op de eerste rij, tegenover het grote

bureau van walnoothout, zaten Julia, de zuster van Alexanders moeder, en Colin, haar man. Julia hulde zich in een waardig stilzwijgen. Ondanks haar middelbare leeftijd was ze nog steeds mooi, en ze ging geheel volgens de laatste mode gekleed.

Achter hen zaten, of hingen, hun zes volwassen dochters in een lange rij. Zij zaten zich stierlijk te vervelen en wachtten vol ongeduld om te horen wat hun rijke oom hun had nagelaten. Van zijn zes nichten was Lucy, de jongste, de enige die hij een beetje mocht. Hij had zijn jeugd in het huis van zijn oom doorgebracht en was daar constant vernederd, en geen van hen had ooit zijn vriendschap gezocht.

Het werd benauwd in de kamer, terwijl ze wachtten tot Jeremy Kemp, die al vele jaren de financieel en juridisch adviseur van de familie Wainwright was, binnenkwam; hij zou het niet in zijn hoofd halen te beginnen voordat Graham, Alan Wainwrights enige zoon, was gearriveerd. Graham hing de eeuwige bohemien uit en kwam altijd te laat, hoewel hij toch al de veertig was gepasseerd. Hij was het zwarte schaap van de familie. Zijn dominante moeder had hem schromelijk verwend en zijn vader was zo jaloers geweest op al die aandacht, dat hij een hekel had gekregen aan de aanwezigheid van zijn zoon. Geen wonder dat Graham zodra hij oud genoeg was het huis uit was gegaan.

Om kwart over drie, exact een kwartier te laat, kwam Graham het kantoor binnenwaaien. Hij was niet alleen.

Colin werd knalrood. 'Lieve god, Graham, wat heb je nu weer meegenomen?'

Graham glimlachte. Het deed hem zichtbaar genoeg dat zijn stunt niet onopgemerkt bleef.

'Het is geen wat, oom, het is een wie. Dit is Jenny, een vriendin van me.'

Jenny ging gekleed in, nou ja, vrij weinig. Ondanks de koude voorjaarsdag droeg ze een korte rok met een split tot boven op haar dijbeen en een witte haltertop. De stof van beide liet er voor iedereen die belangstelling had geen twijfel over bestaan dat ze had besloten vandaag maar eens geen ondergoed aan te trekken. Alexander vroeg

zich af of ze het niet koud had. Colin deed een vergeefse poging om niet te staren.

Jeremy Kemp was achter Graham aan het kantoor binnengekomen. Hij nam snel en discreet de kamer en de aanwezigen in ogen-schouw, keek heel even Sally, Alexanders vrouw, aan, glimlachte stijfjes en bestelde toen verse thee, terwijl hij elk van zijn bezoekers met zijn of haar naam begroette. Hij kende hen allemaal; de belangen-behartiging van de Wainwrights, zowel die van de familie als de za-kelijke, maakte grotendeels de omzet van zijn notariskantoor uit. Toen de thee was gebracht, ging hij rustig achter zijn bureau zitten en riep de kwekkende mensen voor hem tot de orde.

‘Goedemiddag, allemaal. Zoals jullie weten, zijn we hier om de laatste wil te vernemen van Alan Winston Wainwright.’ Met zijn slanke, gemanicuurde handen spreidde hij de documenten op man-illapapier voor zich uit. Die handen zagen eruit alsof ze een fluit of een penseel behoorden vast te houden, niet de papieren met de woorden van een dode man. De spanning in de kamer was voelbaar. Alan Wainwright was een rijk man, maar hij was ook een eigenhei-mer geweest, en niemand wist hoeveel hij nu eigenlijk waard was. Zelfs de familieleden die in zijn bedrijven werkten, kenden de pre-cieze omvang van zijn totale fortuin niet en hadden jarenlang met tegenzin en voor een mager inkomen moeten ploeteren in afwach-ting van dit moment. Julia zag er net zo verlangend naar uit als de anderen. Zes kinderen krijgen bleek moeilijk samen te gaan met het hebben van onvervulde maatschappelijke ambities.

Jeremy Kemp keek naar de verwachtingsvolle gezichten voor hem. Grote rijkdom en macht waren corrumperende factoren – hij had gezien wat ze met Alan Wainwright hadden gedaan. Hij vroeg zich af wat ze zouden doen met zijn erfgenamen en hij onderdrukte een huivering.

‘Dit is het testament van Alan Winston Wainwright, opgemaakt op 3 januari van dit jaar.’

Ergens in de kamer hield iemand hoorbaar zijn adem in. Hij had nog geen twee maanden vóór zijn dood zijn testament gewijzigd. Waarom?

'Ik, Alan Winston Wainwright, in het volle bezit van mijn geestelijke vermogens...' De executeur-testamentair ging over op een geofende verteltoon toen hij de inleidende woorden voorlas, en de hele familie luisterde aandachtig, wachtend tot de eerste naam werd genoemd die een erfenis ten deel zou vallen. *'... aan Julia Wainwright-McAdam, mijn zuster, een jaarlijks inkomen van dertigduizend pond, als erkenning voor haar morele steun aan mijn bedrijven in de afgelopen dertig jaar.'*

Julia had het concern links laten liggen; zij leefde van het inkomen uit de door haar moeder opgerichte trust en ze wijdde haar leven aan populaire goede doelen, tot ze Colin leerde kennen en met hem trouwde. Zij koesterde de verwachting dat ze nu serieus deel kon gaan uitmaken van de liefdadigheidskringen en ze keek dan ook furieus. Het was een schijntje in haar ogen, het dekte nauwelijks de kosten van haar garderobe en haar schoonheidsbehandelingen. Niemand durfde haar aan te kijken; ze waren of nerveus, of afwachtend, afhankelijk van hun geweten of van hun optimisme.

Alleen Alexander leek het niet te raken. Hij hoefde geen enkele realistische verwachting te koesteren wat betreft een erfenis, gezien de impopulariteit van zijn moeder, die er tweeëndertig jaar geleden met een handelsreiziger vandoor was gegaan. Ook al was ze indertijd de favoriete zus van zijn oom geweest, hij had het haar nooit vergeven. Zelfs nu ze dood was, telden oude herinneringen niet meer.

'Aan Colin Wainwright-McAdam, mijn zwager, een jaarlijks inkomen van tienduizend pond bij zijn leven, tezamen met de levenslange opbrengst van Manor Cottage, als erkenning van zijn grote liefde voor mijn landgoed in Sussex.'

Colin werd paars en Julia lijkbleek. Haar droom om de plaatselijke beschermvrouwe en voorzitter van comités te worden was nu helemaal verkeken. Ze hadden op zijn minst verwacht het landgoed in Sussex te krijgen, er waren door de jaren heen voldoende hints in die richting gegeven. Julia kon zich niet eens herinneren hoe Manor Cottage eruitzag. Colin wel, en hij beschouwde het als een belediging, wat ook zo was.

Alle ogen waren nu op Graham gericht, die op zijn gemak achteroverzat en over Jenny's dijbeen achter zich wreef. Jenny grijnsde naar Alexander, die naast haar zat, maar verder leek dit alles haar volstrekt koud te laten.

'Aan mijn zoon Graham vermaak ik de helft van de rest van mijn nalatenschap, zoals omschreven in Bijlage 1, gedateerd 31 december, plus het buitenhuis in Schotland, en de helft van de vastgestelde waarde van de Wainwright Family Trust, en de door hem uit te kiezen kunstwerken van Wainwright Hall, tot een waarde van dertigduizend pond.'

Graham trok een frons. Hoeveel het ook was, hij had erop gerekend de hele bups te erven en hij wachtte met nauwelijks te bedwingen woede op de naam van de liefdadigheidsinstelling die, naar hij aannam, de rest van zijn vaders erfenis zou krijgen.

'Hoeveel is de Wainwright Family Trust waard?' onderbrak hij Kemp. De notaris pakte een computeruitdraai uit een dossier naast zich.

'De taxatiewaarde van de helft van de trust bedroeg aan het eind van het vorige kwartaal 7.567.308 pond. Ik heb de totale waarde van jouw aandeel van de erfenis getaxeerd op iets meer dan vijftien miljoen.'

De sfeer in de kamer daalde tot onder het vriespunt, toen eindelijk de enormiteit van de belediging tot Alans zuster en zwager doordrong. Er viel een korte stilte, toen begonnen Colin, Julia en hun kinderen door elkaar heen te schreeuwen.

'Hoe kon hij zo iets doen?'

'Hij moet niet goed bij zijn hoofd zijn geweest.'

'Waar haalt zo'n man het lef vandaan!'

'Dit is krankjorum, verdomme nog aan toe!'

'Niet vloeken, Colin, alsjeblieft. Laten we het beschaafd houden, dat is wel het minste. Trouwens, we moeten overwegen dit testament aan te vechten.' Julia's koele, zorgvuldig geformuleerde klanken sneden door de stemverheffing heen en het werd even stil, terwijl acht ziedende mensen nadachten over eventuele wraak in een strijd via een rechtszaak.

Kemp verbrak de stilte. ‘Er zijn ook nog erfenissen voor de kinderen Wainwright-McAdam.’

‘Wil dat zeggen dat hij de andere helft van het bezit aan hen heeft gegeven?’ Colin klonk ontzet, maar zijn dochters hielden meteen hun mond. ‘Schiet eens op dan, het slechte nieuws eerst graag.’

‘Je zwager heeft specifieke instructies gegeven aangaande de volgorde waarin het testament moet worden voorgelezen.’ Kemp schraapte zijn keel en vervolgde: *‘Voor mijn nichten, de dochters van mijn zuster Julia Wainwright-McAdam, elk dertigduizend pond en een keus uit de juwelen of meubelen van Wainwright Hall, tot een waarde van tweeduizend vijfhonderd pond ieder.’*

‘Waar gaat die andere vijftien miljoen dan naartoe?’ vroeg Julia verontwaardigd. ‘O, god, hij heeft het toch niet allemaal aan goede doelen gegeven, hè? Als hij dat gedaan heeft was hij niet meer bij zijn volle verstand, zeg ik jullie! Hij heeft in zijn hele leven nog nooit iets voor een goed doel overgehad.’

Jeremy Kemp ging door alsof ze niets had gezegd. *‘En ten slotte laat ik de rest van mijn nalatenschap, roerende en onroerende goederen, zoals omschreven in aangehechte Bijlage II, maar expliciet inbegrepen Wainwright Hall, de inboedel, behalve die goederen die aan anderen zijn nagelaten, mijn landgoed op de Cariben, zoals aangegeven in de bijgevoegde akten, en de andere helft van de waarde van de Wainwright Family Trust, na aan mijn neef, Alexander Wainwright-Smith en zijn vrouw Sally, als gezamenlijke begunstigten.’*

Het werd akelig stil. Alexander keek verbijsterd. Sally had de hele tijd stijf rechtop gezeten en nu staarde ze alleen maar met glazige ogen voor zich uit. Niemand zei iets. Een voor een draaiden de familieleden zich naar Alexander om en staarden hem aan met afschuw, walging, woede of gewoon pure afgunst. Ze konden absoluut niet geloven wat ze zojuist hadden gehoord. Alexander nota bene!

‘Hoe heb je dat voor elkaar gekregen, gluiperd? Klootzak die je bent, met je weekendbezoekjes en je telefoontjes en je godvergeten rotklusjes die je voor de zaak deed. Hier heb je al die tijd naartoe gewerkt. Wie had ooit gedacht dat je daar de hersens voor had. Maar

misschien was jij het ook niet.' Graham draaide zich om naar Sally. Het leek wel alsof hij een beroerte kreeg. 'Jij was het, hè? Doortrapt stuk...'

'Genoeg!' kapte Kemp hem af. 'Er is absoluut geen aanleiding voor dit soort persoonlijke scheldpartijen; daar heb je niets aan. Emoties zijn begrijpelijk op zulke momenten, maar dat is geen excuus voor lomp gedrag, en woede is een heel ongezonde basis voor het nemen van besluiten. Ik stel voor dat ik de bijeenkomst sluit, tenzij er praktische kwesties moeten worden afgehandeld, en dat degenen onder jullie die de zaak nader met mij willen bespreken een individuele afspraak maken voor morgen of voor vrijdag.'

Maar Graham was nog niet klaar.

'En hoe zit het met vaders belangen in het familiebedrijf? Wainwright Enterprises moet minstens vijftig miljoen waard zijn – het halve graafschap werkt er, godbetert.'

'Je vaders belangen in Wainwright Enterprises zijn jaren geleden al van de hand gedaan. Zijn kleine resterende holding maakt deel uit van het familiebezit dat je is nagelaten.'

Het was de ene schok na de andere. Ze waren er allemaal van uitgegaan dat Alan Wainwright het hele bedrijf, waar ze óf hun hele leven niet naar om hadden gekeken, óf hard in hadden geploeterd, in eigendom had.

Colin keek Kemp met zijn rood aangelopen gezicht zó woedend aan, dat het bijna haat leek.

'Jij wist dat hij zijn testament had gewijzigd, nietwaar, en toch heb je niets gezegd. Wedden dat jij er een vet honorarium aan overhoudt – en hoe moeilijker het wordt, hoe meer geld jij vangt.'

Het kostte Kemp geen moeite hem bedwaard en recht in de ogen te kijken. Hij was gewend aan de woede-uitbarstingen van de man.

'Colin, het heeft geen zin om kwaad te worden op meneer Kemp. Je weet dat het Alan is die dit heeft gedaan.' Julia sprak de notaris aan. 'Ik vind het een verstandig voorstel van je, Jeremy. Wij gaan nu weg, maar bedenk wel dat we morgen inderdaad terugkomen.'

Een voor een gingen de familieleden weg, tot alleen Graham, Jen-

ny, Alexander en Sally nog in het kantoor zaten. Sally had nog altijd niets gezegd. Ze keek van Alexander naar Graham en toen naar Kemp en ze had haar handen in een samengeknepen bal op haar schoot liggen. Haar nette, maar niet dure rok begon lelijk te kreuken in de warmte van het kantoor. Kemp besloot de zaken voort te zetten. Hij keek Alexander aan.

‘Je moet goed weten dat dit notariskantoor de enige executeur-testamentair is.’

Graham stond op en zei: ‘Dan heeft die ouwe Colin dus gelijk: jij gaat hier flink van profiteren.’ Hij probeerde zichzelf een imponanter voorkomen te geven door zijn afhangelende schouders recht te trekken en zijn borst naar voren te duwen. ‘Nou ja, op één deel van de zaak kun je in de toekomst niet meer rekenen, en dat is mijn deel. Kom, Jenny, we gaan.’

Alexander wilde nog iets tegen zijn neef zeggen, maar voordat hij de juiste woorden had gevonden was Graham al vertrokken, dus bleven hij en zijn vrouw alleen over in het kantoor van de notaris. Terwijl hij voor zich uit staarde, sprak Sally zachtjes met Kemp. Toen pakte ze haar man ferm bij de arm en bracht hem naar buiten.

‘Ik denk dat we toe zijn aan een lekker kopje thee,’ zei ze. Kemp glimlachte mild toen ze de deur uit liep.

2

Jeremy Kemp had zijn secretaresse de opdracht gegeven om een strikte tussenpoos van minimaal een halfuur in te lassen tussen de afspraken met de verschillende familieleden. Het laatste wat hij wilde was een spontaan treffen dat op een knokpartij uitdraaide.

Colin en Julia arriveerden als eersten, zonder hun kinderen. Het was een onaangename bespreking die uitliep. Daardoor kon Julia, in haar outfit van Jaeger en met haar parels om, bij het weggaan de confrontatie met Sally aangaan, die een marineblauw mantelpak en

een roze blouse van Marks & Spencer droeg. Toen deze welwillend een stapje opzij deed, versperde de andere vrouw haar de weg.

‘En waar ga jij naartoe, jongedame? Ik moet een hartig woordje met je spreken.’

Sally schudde haar hoofd, onaangedaan door Julia’s boosheid. Sinds ze met Alex getrouwd was, had de oudere vrouw haar altijd erg vanuit de hoogte behandeld. Het besef van hun erfdeel was al straf genoeg.

‘Alsjeblieft, Julia. Dit is niet de juiste tijd en plaats. Waarom bespreken we het niet een andere keer samen, bij een lekker kopje thee?’

‘Kopje thee? Godallemachtig, wie denk je wel dat je bent, dat je mij uitnodigt op de thee alsof je Vrouwe Fortuna bent. Eerlijk gezegd ben jij wel de laatste met wie ik thee wil drinken. Ik heb nog wel een beetje niveau, weet je.’

Alexander kwam naar haar toe en legde zijn hand stevig op Julia’s schouder. ‘Tante Julia, windt u zich toch niet zo op. Het laatste wat oom Alan zou hebben gewild is dat dit verdeeldheid zaait in de familie.’

Julia wierp haar hoofd in haar nek en begon op hoge toon te schateren. ‘Sukkel, dat is exáct wat hij wilde. Is dit iets voor gelukkige families? Wat ben je toch stom. Dat verbaast me overigens niet; je vader was een idioot. Wat kun je dan verwachten?’

‘Zo is het mooi geweest.’ In Alexanders toon had beleefdheid plaatsgemaakt voor een onmiskenbaar autoritaire klank. Ze keken hem allemaal aan en hielden verrast hun adem in. Julia herstelde zich als eerste, maar toen ze sprak klonk het verongelijkt en niet meer zo arrogant en zelfverzekerd.

‘Denk maar niet dat ik niet weet hoe dit allemaal tot stand is gekomen. Wacht maar, tot ik jullie voor de rechtbank sleep. Dan komt alles uit, over jou en die hoer van je.’

‘Julia, hou op!’ Colin keek vol afgrijzen naar zijn vrouw. De nieuwe Alexander die daar stond leek hem heel goed in staat terug te slaan met rechtsvervolging wegens smaad. Hij keek zijdelings naar het

jonge stel. Als die ongehoorde belediging van zijn vrouw bedoeld was om hen uit het veld te slaan, had ze haar doel compleet gemist. Zijn aangetrouwde nicht keek hem met koele, afstandelijke minachting aan, zijn neef keek ongeduldig. Toen stapten ze heel rustig om zijn vrouw heen en begroetten Jeremy Kemp met een hartelijke handdruk. Hem restte slechts zijn ongewoon stil geworden echtgenote naar buiten te begeleiden.

Kemp nodigde Alexander en Sally uit om in de gemakkelijke leren stoelen te gaan zitten en bood hun sherry aan. Het was pas elf uur, maar hij had het idee dat ze er allemaal wel aan toe waren. Sally nam dankbaar een slokje, terwijl Alexander zijn glas alleen maar naar zijn lippen bracht en het verder liet staan. De bespreking liep uit tot na twaalven, het werd zelfs één uur. Kemp ging zo op in de details dat hij vergat dat hij om kwart over één een afspraak met Graham had, tot hij in de voorkamer van zijn kantoor stemverheffing hoorde. Hij keek zijn cliënten verontschuldiging aan.

‘Graham zou om kwart over één komen. Hij is een keertje op tijd en zo te horen vindt hij het niet prettig om even te moeten wachten.’

De deur werd met een klap opengegooid, zo hard dat de ruiten ervan rammelden, en Graham beende naar binnen. Hij rook vagelijk naar whisky. Jenny stond met een spijtig gezicht achter hem. Ze had een buitengewoon strakke heupbroek met wijd uitlopende pijpen aan en een limoengroen topje, dat haar platte gebruide buik en navelpiercing bloot liet.

‘Typisch. Ik had het kunnen weten dat jullie twee het eerst aan de beurt zouden komen.’

‘Wij wilden net weggaan. En wat we besproken hebben, daar was niets vertrouwelijks bij. We zijn graag bereid het met je te bespreken als je er tijd voor vrij wilt maken.’ Sally glimlachte openlijk ontspannen. Alexander pakte haar arm en zei tegen Kemp: ‘Dan laten we jou verder aan je werk, Jeremy. Kom, Sally.’

Hij deed zijn mond open om iets tegen Graham te zeggen, maar schudde zijn hoofd en sloot hem weer, alsof hij de juiste woorden